

ficering af den sociale Lovgivning: og til Tilvejebringelse af Sammenhæng i denne. Denne Kommission har, saa vidt jeg ved, kun holdt et enkelt forberedende Møde, skønt den allerede har et langt Liv bag sig. Det havde været særdeles ønskeligt, om Arbejdet havde kunnet gaa hurtigere, thi i den sociale Lovgivning har der efterhaanden arbejdet sig saadanne Uligheder frem, at Befolkningen mere og mere faar Øje paa dem og mere og mere irriteres af dem. Jeg skal straks sige, hvad det er for en Lov, der i særlig Grad virker irriterende paa Befolkningen ved sine Uligheder i Forhold til den øvrige sociale Lovgivning. Det er Loven om Invalidereenten. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at man ikke kan undgaa at mærke, at blandt de Ting, som trykker stærkest i Øjeblikket paa de erhvervsdrivende, store og smaa, og dette vel navnlig paa de smaa, er den Samling af Kontingenter til den sociale Lovgivning, som maa erlægges. Invalideloven forøger Kontingentrækken med det sidste Kontingent, og det er ofte den sidste Draabe, som bringer et saadant Bæger til at blive for fuldt. Det var jo hverken Højre, Socialministerens Parti eller vort Parti, som ønskede det ordnet paa denne Maade, men saadan er det nu. Disse Kontingenter tror jeg, man er nødt til at tage Hensyn til, hvis man virkelig vil lette paa Steder, hvor Lettelse er nødvendig. Jeg beklager meget, at man i sin Tid stillede sig saa afvisende overfor det radikale Venstres Forslag om fra Arbejdsløshedsfondskontingentet at fritage alle saadanne Erhverv, som ikke havde det mindste med Arbejdsløshedsproblemet at gøre. Den lille Bedrift her i Landet staar ikke i en saadan Forbindelse med det sociale Problem, som hedder Arbejdsløsheden, at der er tilstrækkelig Begrundelse for at paalægge den Kontingent til Arbejdsløshedsfonden. Men den Gang forenedes desværre Socialdemokratiet med Venstre og de Konservative om at bespotte dette Forslag om de tre smaa Mænd, de tre første Arbejdere paa en Bedrift, som vi mente skulde fritages for den erhvervsdrivendes Kontingentforpligtelse. Jeg tror, at man under økonomiske Forhold som de nuværende bedre vil forstaa Berettigelsen af et saadant Forslag. Men der er et Forhold til — det næste, som jeg skal nævne — vedrørende Invalideloven. Invalideloven blev jo givet i den samme Periode, da den udenrigsministerielle Lov blev givet, og da overhovedet Synet paa den finansielle Tilstand var lys, og derfor gjorde man den store Fejl at fjerne Invalideloven fra den Sammenhæng med Aldersrenteloven, som

var foreslaaet i 1919, en Sammenhæng, som havde gjort, at Aldersinvaliden og den, der er Invalid ifølge Invalideloven, vilde være blevet stillet paa samme Maade.

Invalideloven indeholdt i den første Form, hvori den blev forelagt af den nuværende Statsminister, en Graduering af samme Art som Aldersrenteloven, baade under Hensyn til Stedet, hvor Invalidereenten skulde nydes, og under Hensyn til de vedkommendes Formue og Indtægtsforhold, og en Graduering under Hensyn til Invaliditetsgraden. Saaledes som den nu er, virker den i mange Maader forstyrrende paa Befolkningens Opfattelse af sociale Love. For det første er selve Navnet saadan, at det virker til at fremkalde Misforstaaelser. Der kan komme Folk, som har mistet deres Haand, og sige til en: Er jeg ikke Invalid? og naiv som man er, siger man, naar man ser paa et Menneske, der har mistet den ene Haand: Vist er De Invalid. Nej, jeg er ikke Invalid efter Invalideloven, jeg kan ikke faa en Rente. Han har mistet sin Haand, men han er Bybud, og han kan have en Krog i Resten af sin Arm til at bære med, og derfor er hans Invaliditet ikke nedsat til to Trediedele. Det er altsaa begrundet i Lovens Princip, men det gør, at Vedkommende aldeles ikke forstaa sin Stilling. Paa samme Maade er der i den senere Tid under Invalideloven inddraget abnorme Personer. De betragtes som Invalid, men Folk forstaaer ikke, at de er det.

Man beklager sig over, at Aldersinvalider sidder med en langt lavere Aldersrente end visse Invalid, og hvilke man maa sige, at deres Invaliditet ikke har betydet noget væsentligt for deres Stilling. Der nævnes Eksempler — jeg tør selvfølgelig ikke indestaa for dem, for naar der først kommer Uvillie op imod en Lov, som der er kommet imod Invalideloven, fortælles der saa meget, som man ikke kan staa inde for —, men der siges fra en, jeg har Grund til at tro, at man kender Eksempel paa, at en Kone, som har været halt fra Barndommen, paa Grund af denne Halthed faar en Invalidereente, skønt Forholdene i Hjemmet i øvrigt er saadanne økonomisk, at denne Invalidereente aldeles ikke behøvedes, og skønt hun er i Stand til fremdeles at udøve sin Husgerning paa samme Maade som tidligere, blot naturligvis noget trykket af den fremadskridende Alder.

Jeg kan naturligvis ikke sige, om et saadant enkelt Eksempel er rigtigt, men det er i alt Fald et Vidnesbyrd om, hvad man mener om Invalideloven, og at man mange Steder ser Tilfælde, som man ikke er i Stand